

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Sweet Laureli kosk

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Sweet Laurel Falls
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2012 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E06365719
ISBN 978-9949-82-421-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallis lugeja!

Minult küsiti hiljuti, miks nii paljud mu tegelastest on hirmsaid asju üle elanud. Oh sa! Aeg endaga tõtt vaadata! Ma sirvisin oma eelmisi raamatuid ja taipasin, et kirjutan tõesti palju inimestest, kes on karne aegu üle elanud. Abikaasa kaotus, viljatus, kohutav õnnetus, vigastada saanud laps. Hmm. Siin on juba kindel muster!

Ent sügavamale kaevudes ei mõjunud see enam nii üllatavalt! Keeruliste olukordadega silmitsi seisnud ja neist üle saanud, eluga edasi läinud ja taas kord oma õnne leidnud inimestest kirjutamine mõjub inspireerivalt. Mind innustavad arvukad näited mu sõpradest ja pere liikmetest, kes on rasketele katsumustele püstitpäi ja väärikalt vastu astunud ning neist tugevamana väljunud.

See kirjeldab hästi ka Maura McKnight-Parkerit. Ta on üle elanud kirjeldamatu kaotuse, oma teismelise tütre surma. Ehkki ta tunneb kiusatust oma valu eest paku pugeda, on tal pere ja äri, mille eest hoolt kanda, niisiis sunnib ta end astuma ühe vaevarikka sammu teise järele. Kui Jackson Lange, tema noorpõlvkallim, ootamatult ta ellu naaseb, hakkab jää naise südame ümber pragunema nagu kevadel elule ärkav Sweet Laureli kosk.

Ma nautisin Maura ja Jacki loo kirjapanemist. Kuigi valasin ema leina pärast rohkem kui paar pisarat, naeratasin ma rohkem kui ühegi teise raamatu kirjutamisel. See on lugu, mis on täis magusust, naeru ja tervendavat rahu, mida saab pakkuda üksnes armastus.

Kõike head

RaeAnne

Ameerika romaanikirjanike Utah' ühendusele.

Te inspireerite mind oma pühendumuse,
ande ja meelekindlusega ning ma olen teile
te sõpruse eest igavesti tänulik.

Esimene peatükk

Tühja sellest jõulupuhkusest. Sel aastal tahtis Maura McKnight-Parker puhkust hoopis jõuludest. Kas poleks mitte tore kusagile sooja koopasse pugeda ja pühad maha magada?

Maura heitis ohates viimase pilgu oma raamatupoes ja kohvikus olevale hubasele nurgale, kuhu ta oli tassinud muidu mööda ruumi laiali olnud pehmed diivanid ja toolid. Kõik näis raamatuklubi jõulupeoks ja kingituste vahetamiseks valmis olevat.

Suupisted? Olemas. M&M'si kommid, maitsestatud pähkliid ja popkornisegu ootasid pühadeteemalistes kaussides ning ta oli välja võtnud koguni oma jõuluserviisi ja kohvitassid.

Kaunistused? Olemas. Selles osas polnud enam eriti midagi teha, sest nad olid Hiirekõrvul Raamatute Kohviku koridorid juba nädal enne tänapüha kaunistanud elegantselt sinistes, valgetes ja hõbedastes ehetes kunstjõulupuudega. Laes rippusid samades toonides lumehelbed ja läikivad kaunistused, tantsides kergelt õhupahvakate käes, kui keegi välisukse avas.

Kingitused? Jah. Ta oli riputanud väikesele lauajõulupuule iga raamatuklubiliikme jaoks käsitööna valminud klaasehted, mille oli ühest linnakese kunstigaleriist tellinud.

Lisaks sellele kenale noosile oli ta viimastel päevadel oma kabineti riulites ja kastides tuhlanud ning täitnud kõikide raamatuklubiliikmete kingikotid kohvi- ja teepakikeste ning reklaamjärje-

hoidjate, -märkmike ja teiste nipsasjakestega, mida kirjanikud ja nende kirjastajad alatasa poodi saatsid.

Hoolimata tungivast soovist jõulude ajaks koju peitu pugeda nagu rebane oma urgu, oli Maura päevade kaupa väsimatult tööd teinud, et seda pidu saadaks edu. Kui ta oleks pettur olnud, siis oleks ta võinud öelda, et see oli lõks saagi kinnipüüdmiseks. Ta pidi oma kallitele sõpradele ja pereliikmetele näitama, et üritas pärast eelmise aasta õudust oma eluga edasi minna. Selleks aga pidi ta neile veenva etenduse korraldama.

Võib-olla tõmbavad nad siis tagasi ja annavad talle veidi hingamisruumi.

„Mis sa arvad?“ küsis ta April Herreralt, kes võttis leti tagant väikesest nõudepesumasinast välja Hiirekõrvul Raamatute Kohviku kohvitassid.

Kohviku juhiabi vaatas hubast nurgakest lummatud pilguga, mis mõjus vastuoluliselt ta hennaga värvitud juuste, peente kulmude ja teemantneetide kõrval. Ta käsivartel olevad tätoveeringud olid kaetud pikkade varrukatega siidist topiga, mida ta kohviku pluusi ja -põlle all kandis.

Välimuse järgi hinnates oleks võinud arvata, et April on pöörane ja küüniline. Tegelikult aga oli ta kõige armsam inimene, keda Maura tundis. Kõige tähtsam oli see, et ta oli nutikas ja töökas ning tabas hästi klientide meeleolu.

„Kõik näeb superhea välja. Täiuslik. Teil saab siin *nii* vahva olema.“

Maura kippus mässumiselsete tüdrukute suhtes nõrkust tundma, ilmselt selle tõttu, et ka tema oli kunagi selline olnud. „Oled sa kindel, et ei saa siia jääda?“

„Ma tõesti soovin, et saaksin. Su raamatuklubi kohtumised on alati lõbusad olnud. Su ema ajab mind naerma iga kord, kui sisse astub, ning Ruth ja Claire koos on alati naljakas vaatepilt. Kas nad *üldse* kunagi mõne raamatu osas ühel meelel on?“

„Harva,“ vastas Maura. Või üleüldse milleski. Ruth Tatum töötas raamatupoes ning temal ja ta tütrele oli pehmelt öeldes keeruline

suhe. „Sa peaksid jääma. See meeldiks kõigile. Su kommentaarid viimase raamatu kohta olid tõeliselt nutikad.“

„Ma ei saa. Anna andeks. Ma pean tõesti minema kohe, kui Josh siia jõuab. See on mu esimene öövahetuses suusatamine koos meeskonnaga.“

„Kuidas sul sellega läheb?“ küsis Maura.

„Suurepäraselt.“ Noore naise nägu lõi särama. „Ma arvan, et nad on valmis mind päriselt kampa võtma.“

April harjutas suusapatrulli jaoks ning käis ka kursustel lootusega lõpuks kiirabiarstiks saada. Maural polnud aimugi, kuidas ta töö, kooli ja kaheaastase pojaga hakkama sai, eriti veel üksi. Vahest oli see teine põhjus, miks ta Aprili oma tiiva alla oli võtnud: ta teadis, mis tunne on olla noor üksikema, kes üritab ellu jääda.

„Imetore. Kui tahad, et su töögraafikut muudaksin, siis anna teada. Ma olen paindlik. Ja ma hoian hea meelega Treki, kui vaja peaks minema.“

„Tänan, Maur.“

„Võib-olla saad sa jaanuaris raamatuklubi kohtumisele tulla, kui see kõikide su kohustuste vahele ära mahub.“

„Kindlasti!“ April hakkas veel midagi ütleva, kuid üks klient helistas kohvikuleti taga väikest kellukest, ja ta lehvitas Maurale, minnes tellimust võtma.

Maura ei jõudnud jaanuarit ära oodata, et saaks kalendris uue aasta pöörata. Võib-olla siis, kui see pühadehullus läbi on, saab ta veidi rahu survest käituda, nagu oleks kõik korras, ehkki sisimas tundis ta kõledust.

Ta haaras veel ühe kausitäie maitsestatud pähkleid ning pani need lauale, seejärel liigutas suurte õhuliste piparmündikommide kausi teise kohta. See, et ta kallid sõbrad ja pereliikmed elasid Hope's Crossingis, oli ühtaegu õnnistuseks ja nuhtluseks. Maura teadis, et nad armastavad teda ja muretsevad ta pärast. Ehkki ta mõistis seda ja üritas tänulik olla, mõjus see suurema osa ajast väsitava ja koormavana.

Mõnikord tekitas selline pidev muretsemine tunde, nagu oleks ta laviini alla jäänud. See rõhus teda, raskelt ja lämmatavalt, kuni tal tekkis tahtmine õhugaugu järele otsida.

Isegi väike majake Mountain Laurel Roadil ei saanud talle pikalt pelgupaika pakkuda. Mõne päeva pärast pidi ta tütar Sage ülikoolist pühadeks koju tulema, nii et üks valvas silmapaar oli juures.

Ta saab sellega hakkama. Paar nädalat teesklemist ja siis on jahe-
dad jaanuariõhtud tema päralt.

Olles ümbrusele viimase pilgu heitnud, meenus Maurale järsku, et ta oli tahtnud riulilt paar selle kuu raamatut haarata juhuks, kui keegi unustab enda oma kaasa võtta ja vajab seda viitamiseks. Ta mäletas, et tal olid mõned eksemplarid müügisaalis olemas, ja kiirustas nende poole.

Vaateakna taga tuiskas kergelt, suured, kohevad lumehelbed peatänava poodide värvilistest jõulutulukestest helkimas. Hope's Crossing oli tõeline talvemuinasjutumaa ja kohalikud ettevõtted nägid vaeva, et linnake pakataks vanamoelisest meelitavast sarmist. Peaaegu igal poel olid tuledest kaunistused. Maura poe ees rippusid LED-jääpurikad.

Selline pingutus näis vilja kandvat. Ta pood kihas klientidest ning võrreldes seda tavalise neljapäevaõhtule omase loiu jalakäijate ja autode liiklusega, nautisid samasugust edu ka teised peatänava ärid.

Üks maastur parkis Maura poest veidi kaugemale, üle tänava asuva kohviku ette viimasele vabale kohale. Sellest ronis välja nahkjaki ja Levi'se teksasid kandev mees, lumehelbed lainelistele tumedatele juustele ja kakaovärvi jaki õlgadele langemas. Ta nägi maitsekas ja hea välja.

Külalised olid iga hetk saabumas ja Maura oleks pidanud siin veel viimast lihvi andma, kuid mingil põhjusel lummas teda hoopis mees, keda ta vaevu aknast nägi.

Mingi vaevumärgatav omadus temas – ta lõuajoon või see, kuidas ta liikus – meenutas Maurale ta esimest armastust. Jackson Lange'i, kes oli olnud seksikas ja ohtlik, noor, vihane ja ääretult nutikas.

Ta mõtles Jackile harva, ainult siis kui tolle ebameeldiv isa juhtus poodi tulema. See, miks ta raiskas oma aega Jackile mõtlemisega nüüd, kui tal oli nii palju teha, jäi arusaamatuks.

Mees kõndis ümber auto, et reisijapoolselt istmelt keegi välja lasta, žest, mida tänapäeval enam eriti sageli ei näinud. Maura oleks tahtnud näha, kes ta kaaslane on, aga enne kui ta jõudis naist silmata, avanes poeüks ning sisse tormasid Claire ja Evie, tuues endaga kaasa lume- ja jõululõhna. Nende naer kõlas armsamalt kui ükski jõululaul.

„Ma tean,“ ütles Claire. „Seda ma talle ütlesingi. Aga need on ta esimesed jõulud kasuisana ja ma vannun, et ta on rohkem elevil kui Owen ja Macy. Ma olen kuus korda kingituste peidukohta vahetanud ja ta leiab need iga kord üles.“

„Mida sa siis ootad, kullake?“ Evie harutas kaelast oma käsitsi kootud kanarbikuvärvi villast salli, millel rippusid narmaste asemel pärlid. „Tä on ju õppinud detektiiv. See on tema töö.“

Ilmselt olid nad kahekesi tulnud Claire'ile kuuluvast helmepoest, mis asus siit veidi maad edasi. Evie üüris Claire'ilt ülemise korruse korterit. Vähemalt praegu. Ta käis kohtamas Brodie Thorne'iga, oma sõbranna Katherine'i pojaga, ning Maura arvates arenes nende suhe kiiresti.

Claire'i leebed ja kenad näojooned löid särama, kui ta teda nägi. „Maura, kullake, pood näeb imeline välja. Ma olen seda tahtnud öelda iga päev, kui käin siin kohvi ostmas, aga sa ei püsi kunagi paigal.“

„Su ema tegi ära suure osa tööst. Lumehelbed ja ehted olid tema idee. Kas see pole mitte hiilgav?“

Ruth oli juba kuid raamatupoes töötanud, kuid Claire'i näis see endiselt jahmatavat. Maura ei saanud seda talle ette heita. Mitte keegi polnud temast rohkem üllatunud, kui Ruthi ettepanekust teda ajutiselt nendel kevade süngetel päevadel ja nädalatel aidata sai püsiv korraldus, mis oli kenasti toimima hakanud kõigi asjaosaliste jaoks.

„Ruth on suurepärane töötaja,“ kinnitas ta Claire’ile uuesti. „Töökas ja usaldusväärne ühes selliste imeliste ootamatute ideedega nagu need lumehelbed seal.“

„Ja seal ta ongi,“ teatas Evie.

Hetk hiljem sisenes poodi Ruth koos Maura ema Mary Ella ning Katherine Thorne’iga. Nendega koos oli ka Janie Hamilton, kes oli linnas üsna uus ning järjekordne lambuke, kelle Katherine oli oma tiiva alla võtnud, nende kannul aga Charlotte Caine, kellele kuulus kommipood.

Maura hingas sügavalt sisse ja manas näole teeseldud ilme, selle sunnitud naeratuse, millest oli saanud ta teine nägu pärast seda, kui ta maailm oli kaheksa kuud tagasi igaveseks muutunud. „Tere tulemast! Mul on hea meel näha, et kõik said tulla.“

Ta astus sammu edasi, et kõiki emmata ja põsele suudelda, samal ajal kui nad hakkasid oma mantleid, salle ja mütse maha ajama nagu sulavad lumememmed kevadel. Kõik näisid pidulikult riides olevat: sädelevad pluusid, pühadeteemalised sallid, rippuvad kõrvarõngad ja helmestest kaelakeed.

Maura tundis end oma seemisnahkse pintsaku, kreemika särgi ja tek-sadega igavana, ehkki kandis üht oma lemmikut suurtest puithelmes-test kaelakeed, mille oli eelmisel aastal Helmepalavikus valmistanud.

„Aga Alex?“ küsis ta. „Kas ta ei tulegi?“

„Angie võtab ta peale,“ kinnitas ema talle. „Nad saatsid mulle mõne minuti eest sõnumi, et jäävad hiljaks. Nagu alati.“